

i saa lang Tid, at de af deres Præmier have kunnet lægge til Side tilstrækkelige Fonds til ud fra dem at imødegaa Forpligtelsen. Jeg vover imidlertid at paa-staa, at naar dette ikke er Tilfældet, naar der ikke er sørget for det finansielle Rygstød i Kontanter, saa bør dette Rygstød være til Stede paa anden Maade, saa maa de Mænd, som lede et saadant Selskab, hvis dets Virksomhed og hele Tilværelse skal kaldes solid, være i Besiddelse af saa megen Kredit eller det Foretagende, de lede, være af den Art eller i saa høj Grad have Krav paa offentlig Tillid, at de ville være i Stand til at skabe sig den Kredit, som er fornøden for at laane det Depositum, hvorom der her er Tale. Man kan jo laane Værdipapirer til et saadant Depositum i en Bank, for saa vidt det paagældende Foretagende eller de paagældende Personer antages at yde tilstrækkelig Sikkerhed, til en meget billig Rente, nemlig til ca. 1 pCt. aarlig. Det er naturligvis en Udgift paa et saadant Selskabs Budget, men det er ikke nogen ganske unødvendig Udgift. Det er rimeligt, at et saadant Krav stilles, og som sagt, jeg paastaar, at intet Selskab, der har Krav paa at kaldes solidt, vil være ude af Stand til at fyldestgøre denne Forpligtelse — det tror jeg ikke paa nogen Maade.

Det ærede Medlem for Kolding fremkom med en Indvending, hvis Vægt jeg paa ingen Maade undervurderer — for mig staar det saaledes, at det i Grunden er den vægtigste Indvending, der kan fremføres mod et Lovforslag som dette — nemlig at en hel Del Selskaber, som endnu ikke byde fuldt tilstrækkelig Garanti, slippe med, idet de ere i Stand til at stille Depositum, men maaske i Virkeligheden ikke ere fuldt tilstrækkelig funderede. Ja, det er naturligvis en Indvending af Betydning, men det hænger sammen med hele Lovens Karakter som noget rent midlertidigt, som en Nødlov. Den kan ikke give noget fuldt tilfredsstillende, og det er ganske vist en Ufuldkommenhed og en ikke ganske ringe Ufuldkommenhed ved den. Men derfor bliver det ikke desto mindre en betydelig Fordel, at, som sagt, alle de værste Udvekster blive skaarne bort, og man bør vel heller ikke antage, at Følgen af en Lov som denne, der kræver et Depositum af 50,000—100,000 Kr. af Livsforsikringsselskaber, vil blive, at Folks Kritik over for Selskaberne skulde lægge sig ganske til at sove. Nej, saa taabeligt er Publikum ikke, at det skulde tro, at dermed er den

hellige Grav vel forvaret; den Del af Publikum, som overhovedet er i Stand til at se sig for, vil nok forstaa, at der bliver adskillige Ting at overveje endda, inden man betror sine Penge til et Livsforsikringsselskab.

Der er et Punkt, i hvilket jeg er uenig med den højtærede Indenrigsminister. Det er det, som allerede kom frem i Lands-tinget, ligesom det ogsaa blev berørt af det ærede Medlem for Kolding, nemlig at den højtærede Minister vilde have Loven forstaaet saaledes, at de Selskaber, som ikke ere i Stand til at stille det omspurgte Depositum, skulde have Lov til vedblivende at holde de allerede tegnede Forsikringer i Kraft, altsaa at det, at de skulle ophøre med at drive Livsforsikringsvirksomhed, kun skal forstaaes saaledes, at de ikke maa erhverve ny Forsikringer; men at de maa holde de gamle i Kraft. Jeg kan ikke anse en saadan Forstaaelse af Loven for rigtig; og hvis den fastholdes af den højtærede Minister, anser jeg det for nødvendigt, at der indføres en Ændring i Lovforslaget, som umuliggør en saadan Forstaaelse. Jeg kan nemlig ikke se rettere, end at de Selskaber, som man netop vil til Livs, paa ingen Maade bør have Lov til at fortsætte deres Virksomhed, selv i det begrænsede Omfang, som den højtærede Minister tænker paa. Hvem skulde vinde ved en saadan Lemfældighed? Ganske sikkert ikke de forsikrede; thi naar disse Selskaber, som ere uden et hvilket som helst økonomisk Rygstød, blive afskaarne fra videre Udvidelse, er det en, man kan næsten sige, matematisk sikker Ting, at ikke alene de Præmier, der ere indbetalte, men ogsaa de Præmier, som de forsikrede mulig vedblive at indbetale paa de gamle Forsikringer, ere tabte. Lad mig anføre et enkelt Eksempel, som maaske ogsaa er den højtærede Minister bekendt. Det er et Regnskab for en Forsikringsforening, hvis Navn jeg ikke her skal nævne, som staar i sidste Nummer af „Assurandøren“. Af dette Regnskab fremgaar det, at denne Forsikringsforening har haft en Præmieindtægt af 7,666 Kr., og at Foreningen har anvendt til Administration 5,974 Kr., d. v. s. ca. 6,000 Kr. Lad os nu sige, at fra nu af bliver denne Forsikringsforening stoppet i sin velsignelsesrige Virksomhed. Den har altsaa Forsikringer, der repræsentere en aarlig Præmie-Indtægt af mellem 7 og 8,000 Kr., og en Administration, som koster ca. 6,000 Kr. Ganske sikkert ville jo nogle af de forsikrede falde fra, det er Smaakaarsfolk næsten alle, antager jeg, som ere gaa-